

Andreas Jonsson

DEL 2:

ANDREAS BREV

Vilka tankar väcker brevet?

Kära 10 åriga Andreas. Du ska strax börja mellanstadiet. Du är nervös och vill inte gå tillbaka till skolan eftersom du vet att du kommer att bli slagen.

Jag vet att du står i kön till att bli fotograferad, men du ursäktar dig och går in på toaletten när det är tre klasskamrater framför dig i ledet. Du rusar in på toan och där kräks du. Du kräks för du vill inte, men du måste. Några minuter senare sitter du där framför kameran. Det blixtrar till. Du blinkar. Några tjejer fnissar i bakgrunden. Du försöker att pressa fram ett leende, men inom dig skakar du.

Bilden som du tog den där sensommardagen är bilden jag håller i min hand. Den skräckslagna killen som är livrädd för att gå tillbaka till idrottslektionen, han är jag. Det har gått så många år. Det har regnat så många sommarlov. Du har blivit vuxen. Men du minns allt. För här sitter jag, 33 år gammal och känner hur saltvattnet från tårarna droppar ner mot min grå T-shirt.

Älskade tioåriga Andreas, jag vet att du får slag i duschen. Jag vet att du snart kommer börja ljuga för din lärare att du har ont i huvudet så att du slipper gå på idrottslektionen. Att du blöter handduken så mamma inte ska fatta att du har skolkat. Jag vet att sover dåligt, att du har en klump i din mage. Jag vet allt det där - för jag är du, men jag är vuxen nu.

Kära tioåriga Andreas. Du kommer aldrig läsa det här. Jag vet det men jag var tvungen. Jag var tvungen att ge dig hopp. Ett hopp och en gnista till en dröm som kommer att fatta eld. Ett hopp, en tro och ett löfte om att livet ÄR värt att leva. Det ÄR värt att kämpa - och att livet BLIR bättre! Jag lovar.

Jag önskar att jag kunde backa tiden och hålla dig i handen, följa dig som en stark storebror in på fotograferingen den där augustidagen. Att jag kunde visa dig hur bra ditt liv kommer bli, och hur bra du kommer att må.

Och till dig som läser det här. Till dig som har någon som borde läsa det här. Till dig vill jag ropa från djupet av mitt hjärta: Stå upp, stå rak, fortsatt kämpa. Livet ÄR värt att kämpa för. Jag vet det, för det är jag som är killen på bilden, den tioåriga Andreas.